

Ja a svet okolo

Ja a svet okolo

Na mobile si otváram Instagram. Päťdesiatštyri nových príspevkov. A to som bol preč len hodinu. Pozerám si nové fotky a k tomu si zapnem hudbu do pozadia a nasadím si slúchadlá.

Práve chcem prejsť na YouTube, ale zrazu sa otvoria dvere a vojde mama. Začne na mňa kričať, aby som si upratal izbu. Správa sa ku mne ako k šesťročnému a pritom už mám sedemnášť.

„Teraz pôjdeš do potravín a kúpiš všetko zo zoznamu,\" prikáže mi.

„Okej,\" povedal som otrávene, „kde je ten zoznam?\"

Podala mi papier s desaťeurovkou.

Vyšiel som na ulicu a opäť si nasadil slúchadlá. Prečo mi nemôže dať jednoducho pokoj? Daniel, urob tamto a potom ešte to, akoby som ani nemal vlastný život. Stále mi musí niečo prikazovať. Nech sa ani nečuduje, že celý deň som na internete, keď sa s ňou nedá ani poriadne porozprávať. Priznávam, že som závislý, ale čo mám robiť, keď jediné útočisko, ktoré mám, je virtuálny svet.

Stúpil som na cestu a zrazu zatrúbilo auto. Z neho vystúpil muž a začal na mňa niečo kričať, ale ja som si ho nevšímal a išiel som ďalej.

Vošiel som do obchodu a z políc som si zobral všetko, čo bolo na zozname. Podišiel som k pokladni, ale predtým si dal dole slúchadlá.

Dievča, ktoré stálo pri pokladni, mi všetko naskenovalo a vypýtalo si deväť eur a päťdesiatosem centov.

„Mal by si si dávať pozor,\" povedala mi, keď zobrala desinu a ukázala na slúchadlá.

Pousmial som sa. Pozrel som sa na kartičku s jej menom. Mia.

„Pekné meno.\"

„Ďakujem. A tvoje?\"

„Daniel,\" odvetil som.

„Nie zlé.“

Niekoľko si za mnou odkašľal.

„Asi zdržujem. Tak ja už idem a drobné si nechaj.“

Vyšiel som z obchodu a po zvyšok cesty som počúval hudbu na Spotify.

Ako som prišiel domov, mama na ma hneď vyletela.

„Kde si bol?“

„No veď v obchode.“

„Tak dlho?“

„Bol dlhý rad,“ zaklamal som, položil nákup na stôl a odišiel do svojej izby.

Tri hodiny som potom prehľadával Instagram buď YouTube, až kým nevtrhla mama a neoznámila mi, že večera je na stole.

„Nie som hladný,“ odvrkol som.

„Povedz mi, čo sa s tebou posledný rok deje. Stále len čumíš do toho telefónu a svoje okolie si vôbec nevšímaš. Ak sa ťa s otcom na niečo spýtame, ty nám odpovieš len jedným slovom. Akoby si vôbec nebol prítomný,“ niekoľkými vetami zhrnula môj život.

„Vieš, čo by bolo dobré? Ak by si ma prijala takého, aký som. Nie som perfektný. Nikto nie je perfektný, takže sa nesnaž zo mňa urobiť perfektného syna, lebo sa ním nikdy nestanem!“

S týmito slovami som vybehol z izby a kým mama kričala nech sa okamžite vrátim, som si obul topánky, dal na seba bundu a vybehol von.

Našťastie som mal pri sebe mobil a mohol som si pustiť nejakú hudbu na upokojenie. Teraz som to fakt potreboval.

Neviem, kam by som mal ísť. Už bude sedem hodín večer a všetko sa už zatvára. Najradšej by som si niekde vybil zlosť. Už sme sa párkrát s mamou pohádali, ale až takto nie. Toto bol vrchol.

Už ani neviem, ako dlho som išiel, ale predomnou som zbadal pumpu. Nechápal som, prečo ma to priťahovalo, ale vošiel som dnu, zobral si pivo zo stojanu a išiel k pultu

zaplatiť.

Predavač ma ale podozrieval a vypýtal si odo mňa občiansky.

„Teraz ho nemám pri sebe,\" zahováral som sa.

Viem, že on mi neurobil nič zlé, ale potreboval som si na niekom vybiť zlosť.

„Počuj, bez občianskeho ti to nemôžem predať.\"

Už som naňho chcel nakričať, ale ešte dobre, že vošiel ďalší muž. Tak som len tak vybehol a neobzeral sa. Mal som v sebe adrenalín, ktorý som potreboval vypustiť. A ani hudba, ktorá mi bubnovala v ušiach nepomáhala.

Bežal som. Aj keď som už nevládal, stále som bežal. Nevšímal som si svet okolo seba. A preto som si nevšimol auto, ktoré sa rútilo priamo na mňa po tom, ako som len tak vbehol na cestu. A keď som ho kútikom oka zaregistroval, bolo už neskoro.

Zacítil som prudkú a silnú bolesť, ktorá mi vyrazila dych. Od bolesti sa mi skrútilo celé telo. Cítil som, ako po mne ňahuje ruku smrť a ja som sa jej ochotne dotkol.

Keď sa mi znova prinavrátilo vedomie, bol som v nemocnici. Pomaly som otvoril oči. Vedľa seba som uvidel rodičov. Plakali. Asi som vydal nejaký zvuk, lebo sa obidvaja otočili ku mne.

„Zlatko, už si hore, chvalabohu,\" ozvala sa ako prvá mama.

„Daniel, ani si nevieš predstaviť, ako sme sa o teba báli,\" pripojil sa k nej aj otec.

„Sľúb, že toto už nikdy nespravíš,\" prihovorila sa mi.

„Prepáčte,\" povedal som zachrípnutým hlasom.

A od tohto dňa sa všetko zmenilo. Poučil som sa na svojich chybách a aj som rád za to, že sa to všetko stalo. Oľutoval som, že som nežil viac v realite, ale vo virtuálnom svete. A viem jedno. Realita je omnoho lepšia.